

Tábor 2016, ZVaS, Berounka, ...

XXI. ROČNÍK

ŘÍJEN 2016

Obsah

Tábor vlčata.....	2
Tábor Horažďovice 2016 – SKAUTI.....	4
Tábor skautek.....	7
Tábor Horažďovice 2016- SVĚTLUŠKY	8
Berounka 2016	9
Vojenské přespání v klubovně skautů.....	11
Okresní kolo ZVaS – Dnešice	12
Závody vlčat a světlušek.....	13
Jarní akce z deníků světlušek	14
Šumavský vandr	15
2016 kino	17
Závod Stopou bratra Šiwy	18

Tábor vlčata

Jak začít? Bylo nebylo? Ne, vždyť bylo. A bylo krásně. Letní tábor – vyvrcholení celoročního skautského snažení. To nejvíc co za ten rok můžete zažít. A také jsme s vlčaty zažili...

Přípravy na tábor, který není umístěn na obvyklé destinaci Drnovka, byly hektické, ale o tom v jiném článku. Proto začneme hezky od neděle, 3. července. Přijíždím autem s Kostíkem za Horažďovice pod vrch a zároveň zříceninu Prácheň. Vedry vyschlá louka na břehu Otavy skýtá zázemí pro hromadu podsad a jedno teepee. Pět podsad je určeno vlčatům, přičemž jedna pouze na jeden den – Majdam s Ráďou dovršili svá vlčácká léta a přestupují ke skautům ještě první večer. Přestup byl idylický. Vlčata nastoupena v krojích na břehu řeky Otavy pomáhají k sestupu do vody dvojici přestupujících. Přes řeku je vytvořen lidský řetěz skautů, kteří za svitu pochodní pomáhají svým novým bratrům cestou přes vodu. Na druhém břehu je už čekají skautští vůdci. Vlčata jim naposledy zakřičí pokřik a odeberou se do stanů. Od této chvíle existují pouze čtyři podsady vlčat. Během několika dní se nám smečka zmenší a zas zvětší. To stýskajícího se Matyho nahradí táborové vlče Tomík Čochtanovič. Zapadne vcelku snadno a může začít ten pravý táborový kolotoč.

Ráno rozcvičky (u obracečky), hygiena, snídaně, dopolední program, oběd, polední (ne)klid a tak dále a tak dále. Tradiční otvírání Drnovky nahradilo otvírání Otavy v režii RR. Etapová hra sloučená se světluškami, situována do prostředí středověku, konkrétně na dvůr Karla IV., kde se zúčastnění snažili pomoci Karlovi v boji proti loupeživému rytíři. Celodenní výprava na zříceninu Rabí, kde vlčata (ke spokojenosti všech) dokázala udělat během pár hodin týdenní tržbu ve stánku s občerstvením a i na návštěvnických atrakcích - střelba z kuše nebo z luku.

Řeka Otava nám poskytla spoustu příležitostí k zábavě. Zmrzlá vlčata jsme nemohli dostat z vody. Trošku jsme jezdili na lodích, hodně jsme se brodili, občas jsme se koupali, ale to hlavní byla nekonečná stavba hráze přes Otavu. Ta zajistila pár centimetrů vody navíc ke koupání, ale hlavně zapříčinila neutuchající nadšení vlčat i dospělých.

Letos na táboře splnila slib trojice vlčat (Jára, Myškin a Hroch), udělených bobříků bylo nepočítaně, odborky plnili ti se splněným slibem (Lepidlo, Řízek, Pája, Petís). Největší zájem byl o chovatele, ale i zdravotníka a další. Jen ten atlet je nějaký těžký...

Bohužel dovolená netrvá věčně, a proto jsem musel druhý týden předat vedení vlčat Kozovi, který si s vlčaty zažil ten druhý, deštivý týden. Ale věřím, že ani to nezakreslilo pozitivní obrázek tábora pro všechny zúčastněné. Naopak. Vždyť se chodili koupat to horažďovického aquaparku, navštívili sušické lanové centrum, pokračovali v etapovce, plnili bobříky a odborky. Však jsem po návratu na poslední víkend asi hodinu vstřebával všechny prožitky vlčat, která se mi snažila vše honem povědět. Poslední sobota zůstala vyhrazena pro trochu hektické a trochu smutné balení a úklid.

Závěrem krátké zprávy z tábora chci poděkovat Ádovi, Kapitánovi a Štěpánovi, kteří mají obrovský podíl na přípravě nejen tábora, ale hlavně se vlčatům věnují po celý rok. Díky.

A jak to vidím já? Bylo! Bylo krásně. Letní tábor – to nejvíc co za ten rok můžete zažít.

Prach

Tábor Horažďovice 2016 – SKAUTI

Prvních čtrnáct červencových dnů má asi každý příchovecký skaut ve svém diáři rezervovaných pro jistě největší akci a vyvrcholení skautského roku – letní tábor. Letos ovšem u poznámky nebylo připsáno tradiční slovo Drnovka,

ale Horažďovice, případně Otava. Pro letošní rok jsme se totiž po dlouhých letech rozhodli pro změnu a po táboře na soutoku Berounky a Střely následoval tábor na řece Otavě u Horažďovic, když jsme naše tábořiště na Drnovce směnili s neratovickými skauty. Opustit na rok naši Drnovku, kde máme již vše perfektně nacvičeno a dostává se nám toho nejlepšího zázemí a servisu, nebylo úplně jednoduché. Přicházely obavy s kvalitou zázemí, dopravou, zásobováním, neznalostí terénu. To vše nicméně převážila vidina nových zážitků a dobrodružství

na nových místech. A s odstupem času se ukázalo, že se jednalo o rozhodnutí správné.

Skauti tentokrát netradičně najížděli ve stejný den jako všichni ostatní účastníci tábora. Čtrnáct ostřílených borců doplnili v prvních dnech nováčkové Ráďa a Majdam. Etapová hra byla letos věnována době jednoho z největších českých panovníků Karla IV., vzhledem k výročí 700 let jeho narození. Skauti a skautky si vyrobili erby svých rodů, na vlastní kůži poznali, jak vypadá takové středověké přepadení, dobývali hrad, vyzkoušeli si výrobu vína či košíků, při hostině si pak vyzkoušeli přípravu masa v Setonově hrnci. Nutno poznamenat, že všichni úspěšně, a na svých výtvorech si pak pochutnali.

Jedním z největších zážitků a vrcholů tábora byly výpravy na vodu. Vzhledem k blízkosti řeky Otavy se tato možnost přímo nabízela. Příležitost vyrazit na vodu pro nás není tak častá, proto jsme takové výpravy připravili hned dvě. Při první jsme na jeden den vyrazili splout úsek ze Sušice zpět do Horažďovic. Skauti hned na začátku zahnali naše obavy, zda dokáží svůj trénink na stojaté Drnovce využít i na říčním toku. Postupně čím dál tím lépe vedli svá plavidla a nezalekli se ani žádných jezů. Zažili jsme tak pouze jedno „cvaknutí“, a to na voleji, 100 metů před cílem při zkoušení toho, co všechno taková loď zvládne ☺. Na druhou lodní expedici jsme vyrazili již na dva dny. První den jsme zdolali úsek z Horažďovic do Katovic. V místním kempu jsme rozbili tábor, uvařili a užívali si zbytku dne. K ránu nás pak zastihl přívalový déšť, který jsme dlouho statečně přechkávali v přístřešku a ve stanech. V okamžiku, kdy po kempu začaly proudit potoky vody a z lože rovera Veny se stala plavoucí postel, a to prosím doslova, jsme se postupně začali stahovat do přístřešku místního občerstvení, kde jsme provizorně přechkali zbytek deště. Ráno nás pak navštívila Yetti s Bopem, které odvezly přebytečné a promočené vybavení a v táboře vše daly sušit. Za to všem velké díky. My pokračovali dle plánu z Katovic do cílové stanice ve Štěkni. Cesta hezky ubíhala, vládla veselá nálada. Ve Štěkni jsme vrátili loď a přesunuli se pár kilometrů k vlakovému nádraží a zamířili zpět k táboru. Obě vodácké expedice se tak nadmíru vydařily a na zážitky z nich budeme jistě ještě nějaký čas vzpomínat.

Tábor byl plný dalších zajímavých akcí – výprava do sušického offparku, kde měl každý možnost prověřit své možnosti a otestovat svůj strach z výšek na místních vysokých lanových překážkách, výprava do horažďovického aquaparku za očistou a relaxací, návštěva historické šermířské skupiny, statečně se skauti a skautky popasovali i s výměnným dnem, kdy se vžili do role vedoucích a po celý den obstarali program pro vlčata a světlušky. Nechyběly pochopitelně ani tradiční aktivity – táborové ohně, sportovní hry, plnění stezek a odborek, koupání v řece či RR den. Několik skautů pak tábor zakončilo složením svého skautského slibu.

Suma sumárum si myslím, že se letošní tábor vydařil a svojí specifičností se jistě zařadí mezi ty tábory, na které budeme ještě dlouho pamatovat. A o to více se jistě budeme těšit zase za rok na tu naši Drnovku.

Čára

Tábor skautek

Letošní tábor se netradičně odehrál na tábořišti u Horažďovic. Celý první týden nám svítilo sluníčko, a tak jsme volný čas trávily koupáním v řece Otavě, kde jsme se také otužovaly při rozcvíčkách. V neděli večer jsme přivítaly hned šest nových skautek: Kozlíka, Nelču, Kačku, Julču, Anet a Marťu. Po několika dnech seznamování mezi nás všechny skvěle zapadly a myslím, že tábor bez nich by si už nikdo z nás nedokázal představit. Na etapovku nás rozdělili do tří týmů (skauti měli také tři) a to na Oreovce, Jednorozce a Duháčky. Etap bylo letos méně, a tak zbylo víc času na plnění stezek a odborek, hraní her, vyrábění a cvičení zálesáckých dovedností. Každá skupinka skautek si také připravila svůj vlastní, cca tříhodinový program pro ostatní, z čehož asi nejzábavnější bylo vaření večere na ohni, které bylo součástí programu Verči, Elči a Zuzky. Sice neprobíhalo vždy tak, jak bychom si přály, protože všechno dřevo bylo mokré, nakonec jsme se ale všechny dosyta najedly.

Po dvou letech jsme se také vydaly na dvoudenní výpravu, při které jsme navštívily hrad Rabí a přespali v nedalekém lomu. Ani tento tábor nemohla chybět teď už tradiční voda pod vedením Jany. Celý tábor proběhl

v přátelském duchu a i přes pár nepříjemností na něj budeme všichni dlouho vzpomínat.

Kotě

Tábor Horažďovice 2016- SVĚTLUŠKY

Jako každý rok se snad každý příchovecký skaut těší na prvních 14 dní prázdnin, kdy je čeká letní tábor. Letos ovšem byla změna a nekonal se jako tradičně na Drnovce, ale v Horažďovicích na řece Otavě. Pro mnohé to nebylo příjemné překvapení, protože jsou na Drnovku zvyklí a jiní to zas brali jako příjemnou změnu, která už byla třeba.

Celý tábor světlušky doprovázela etapová hra, kterou hrály společně s vlčaty. Inspirovali jsme se 700. výročím Karla IV. a směřovali jsme tak do dob středověku. Navštívila nás i nedaleká historická šermířská skupina, která pak dala dětem možnost vyzkoušet si

mnohé středověké zbraně.

Tím, že se tábor konal v Horažďovicích, měli jsme spousty možností, kam vyrazit. Navštívili jsme tak formou celodenní výpravy společně s vlčaty hrad Rabí, kde si děti mohly vyzkoušet střelbu z kuše, luky či praku. Tuhle úspěšnou výpravu završil stánek, který byl právě na nádvoří, kde si světlušky mohly koupit domácí vafle, sladkosti a jiné dobroty. To samozřejmě k výpravě

patří, musely nabrat energii na zpáteční cestu, kterou jsme nakonec stejně strávily ve vlaku ☺.

Netradiční akcí tábora byla návštěva nedalekého sušického offparku, kde měl každý možnost překonat spousty lanových překážek a odnést si tak skvělý zážitek. Poté jsme v Sušici navštívily nové koupaliště, které nás příjemně zchladilo.

V průběhu tábora jsme samozřejmě také nesměly zapomenout navštívit blízký aquapark, kde se světlušky pořádně vyřádily a také umyly ☺.

Nechyběly ani tradiční aktivity, jako jsou: táborové ohně, plnění bobříků a světýlek, sportovní hry, koupání v řece, výpravy či RR den.

Na konec si myslím, že změna tábořiště byla příjemná a podle zpětné vazby si světlušky tábor velice užily. Příští rok se můžeme opět těšit na naši Drnovku.

Sušenka

Berounka 2016

Koncem srpna jsme vyrazili s dětmi na Berounku. Díky Bedlákovo chorobě jsme jeli v tomto složení – Stehlíkojc, Benešojc a Kovařindy. Během čtyř dnů jsme z Dolan dojeli do Roztok a to za nádherného, ba luxusního počasí. Užili jsme si jak pádlování (obzvláště první den), tak koupání, krásnou přírodu, večery s kytarou (některé obzvláště veselé ... nebo smutné, když už nebylo čím přiložit na oheň?) a také klid a liduprázdno na řece. Někteří si procvičili a jistě s chutí užívali pravidelné stavění a bourání stanu, že? O nevšední pondělek se nám postarala Barbora Špotáková a při úterní cestě vlakem děti nadchlo moderní WC, kde bylo vše na tlačítka. Voda se nám vyvedla a všichni jsme si to myslím náležitě užili.

Kula

A jaké zážitky měli ostatní?

Na vodě to bylo úžasný, ale nejlepší ze všeho byl předposlední den. Když jsme na nádherném voleji soulodili, jela před námi jiná skupina, která se také nechávala unášet klidným tokem Berounky. Díky našim dlouholetým vodáckým zkušenostem:-) se nám podařilo zabránit totální srážce přídí na zád' oné početné flotily. Tento manévr jsme završili rázným vodáckým AHOÓÓJ, což nám jako první opětovali nejmenší plavčíci z této posádky, z nichž ten opravdu nejiji na nás mával z dětské autosedačky. Prohodili jsme pár vlídných slov, ale žádost starších členů posádky o kapku živé vodácké

vody (což jak všichni vědí je RUM) náš nejzodpovědnější člen striktně odmítl se slovy "SAMI MÁME MÁLO". Nechali jsme tedy tyto nešťastníky svému osudu napospas a vyrazili plnou parou vřed. Při vyčerpávajícím pádlování pronesl Pavlík nevinou poznámku: „Mami, ta paní byla BARBORA ŠPOTÁKOVÁ ". Říkáme si všichni, ten chlapec už je asi úplně vyčerpaný :-). „Pavlíku to jí byla asi jenom podobná, co by tu dělala? No nevím, tak to jí byla ale hodně moóóc podobná!!!". Nicméně měli jsme téma na další porci vodácké štreky, která jak se říká skoro stála. Konečně jsme přirazili ke břehům zvíkovského kempu a hladově vyrazili na oběd a co čert nechtěl. I ona posádka zakotvila u stejného břehu a nám před očima zazářily české barvy, které nás reprezentovaly na olympijských hrách v Riu. Byla to ona v celé své životní a sportovní kráse, prostě úžasný zážitek. Našli se mezi námi dva odvážní, kteří Barboru oslovili a požádali ji o fotku na památku. A nebyl to nikdo jiný, než ten, jenž jim předtím odmítl poskytnout doušek tolik potřebné tekutiny:-). I přesto byla velmi milá a ochotná a popřála nám dostatek sil na další cestu.

Kačka a Jituš

Perušce se moc líbilo naše večerní zpívání u ohně a já musím říct, že jsem byla moc ráda mezi vámi všemi protože to byli 4 úžasné, náročné dny uprostřed překrásné přírody se skvělými lidmi. Díky a budeme se těšit na příští vodu s pozdravem "AHOJ TY VOLE MATES" .

Mně se na Berounce nejvíc líbilo zpívání. Taky se mně hodně líbilo, jak jsme sjížděli jezy a hlavně to, že jsem byl taky zadák.

Radim

Na naší vodní dovolené jsme měli, až na dvě malé výjimky, krásné počasí. Naše cesta byla dlouhá cca 60 km. Každý večer u ohně s kytarou se nám líbil víc a víc.

Marek

Nelíbilo se mi, jak pršelo. Líbilo se mi, jak jsem byla v kempu jménem U Potůčků. Nelíbilo se mi, jak neměli U Potůčků zmrzlinu. Jinak by mi jí maminka koupila. Potkali jsme sportovkyni Barboru Špotákovou, která házela oštěpem na olympiádě. Líbilo se mi, jak jsme se koupali z lodí. Ještě že jsem si s sebou vzala Petshopáky. Klouzala jsem je na skluzavce U Potůčků.

Tereza

Na vodě se mi líbilo. Sám za sebe píšu, že jsem já jedinej ze všech poznal Špotákovou na lodi (slušný zážitek). Míč jsme měli, dobrý kamarády taky. Hřiště v každém druhém kempu. Prostě super! ☺

Pavlík

Vojenské přespání v klubovně skautů

Poslední zářijovou neděli si skauti naplánovali přespání v klubovně s vojenským tématem. Babí léto bylo v plném proudu, takže vše nasvědčovalo tomu, že nám plánovanou akci nic nezkaží. Páteční podvečer se tak do klubovny začali scházet skauti ve vojenských uniformách, nakonec se jich sešlo celých dvanáct.

Úvodní přísný nástup uvedl všechny do tvrdé armádní disciplíny a velitelé jednotky Panda a Pepa se jali kontrolovat armádní výstroj (převleky). Na základě kvality výstroje byla všem skautům udělena hodnost, v průběhu celé akce pak každý získával body v různých soutěžích, kdy po dosažení určitého počtu na každého čekalo povýšení. S výstrojí se asi nejlépe popasovali Jogurt a Voják, kteří byli prakticky připraveni hodit batoh na záda a vyrazit na frontu. Ostatní ale nezůstali pozadu.

Po nástupu pak byla v plánu krátká rozcvička v podobě odnesení zbývajících táborového vybavení do skladu a poté náročná překážková dráha, ve které si každý vyzkoušel svoji rychlost, sílu a obratnost. Následovala přestávka na zasloužený odpočinek a večeři. Čas do setmění pak vyplnily hříčky bojové i nebojové. Své znalosti si skauti otestovali v armádním kvízu. Některé otázky byly skutečně náročné a spíše o tipování, nicméně některé odpovědi překvapily svojí přesností.

Za úplné tmy skauti vyrazili do terénu. Rozdělení do dvou skupin se vždy jedna skupina výsadkářů pokoušela proniknout do nepřitelem střežené oblasti – zpět do klubovny. Kluci do toho vlétli s velkým nasazením – přelézali ploty, přeskakovali potoky, prolézali houštiny. Obránci to měli vždy velice obtížné. Po noční hře již všechny začala přemáhat únava, takže za vyprávění zážitků ze hry si každý připravil ležení a natrvalo dlouho a v klubovně zavládl klid.

Po ranním budíčku se ze spacáku nechtělo nikomu. Po rychlé snídani jsme uklidili klubovnu a vyrazili na krátkou vycházku po okolí. Zamířili jsme přes Ticholovec do Obecnáku a na Střížov. Cílovým místem byl kostelík sv. Ambrože na Vícově. Cestu jsme si krátili různými pochodovými hrami. Po přestávce jsme pokračovali zpět směrem do Příchovic. Ve zbývajícím čase

jsme vyzkoušeli atrakce v nově zřízeném „zábavním parku“. Kolem poledne jsme se pak přesunuli zpět do klubovny, vyzvedli si věci a rozešli se zpět do svých domovů.

ČÁRA

Okresní kolo ZVaS – Dnešice

Bylo sedm ráno, 16. dubna a početná tlupa vlčat a světlušek se svými vedoucími čekala na přeštickém nádraží na vlak směr Přeštice-Zastávka, odkud jsme se vydali pěšky po silnici do Dnešic. Počasí bylo sychravé, ale cesta utekla rychle a zanedlouho jsme byli všichni nastoupeni u klubovny dnešických skautů.

Tématem závodu bylo dopadení pachatele trestného činu, a tak každá hlídka dostala na každém stanovišti kus portrétu pachatele, který měli posléze poskládat. Závody prověřily schopnosti vlčat a světlušek v oblastech, jako například zdravotěda, manuální zručnost, orientace v terénu, ale i kuchařské dovednosti a spoustu dalších. Po skončení závodů každá hlídka podle poskládaného portrétu správně identifikovala pachatele trestného činu a byly

vyhlášeny výsledky. Naše tři družiny světlušek se umístily na 2., 3. a 8. místě z čehož dvě postoupily do krajského kola. Naše tři družiny vlčat se umístily na 2., 4. a 7. místě z čehož do krajského kola postoupila jedna družina. Všem družinám gratulujeme za krásná umístění. Poté bylo na programu už jen opékání buřtů, do čehož se všichni vrhli s chutí, a cesta do Přestic. Na přeštické náměstí jsme dorazili kolem třetí hodiny odpoledne, dali si rozchod a těšili se na krajské kolo ZvaS.

Áda

Závody vlčat a světlušek

V pátek 27. 5. - neděle 29. 5., se konalo krajské kolo závodů vlčat a světlušek, kterých se účastnila příchovická vlčata a světlušky.

Odjeli jsme v 17⁰⁰ autobusem z přeštického náměstí spolu s přeštickou družinou, která také postoupila, do Horšovského Týna. Autobus nás vyložil u školy, kde jsme se zapsali na štábu, a pořadatelé nás ubytovali. Naše místnost nesla název Hladomorna. Když dorazili všechny družiny, šli jsme

všichni společně na zámek, kde proběhlo zahájení závodů. Potom jsme do večerky měli volno.

Ráno jsme rozdali stravenky (lístečky s nápisem- snídaně, oběd večeře), bez kterých by nám nevydali jídlo, a šli jsme na snídani. K snídani byly rohlíky s šunkou, máslem, medem, marmeládou nebo taveným sýrem. Hned po snídani začaly samotné závody. Hlavní rozhodčí odvedli na svá stanoviště tři družiny, které odsud startovaly a musely se sem vrátit, aby mohly jít zpět do školy odevzdat průvodky na štábu a pak jít na oběd- kuřecí řízek s bramborem. Na odpolední program byla připravená hra. V té soutěžily stejné družiny jako při závodě. Úkolem družin bylo postavit loď z dílů, které se nacházely na stanovištích různě rozmístěných po areálu. Večer na zámku proběhlo vyhodnocení závodu- naše vlčata 4. místo, světlušky 11. a 5. místo. V den odjezdu jsme si ráno vyzvedli k snídani balíček na cestu, který jsme na místě snědli. Sbalili jsme si věci a než přijel autobus, hráli jsme schovku. Když přijel autobus, naložili jsme do něj věci i sebe a vyrazili do Přeštic na náměstí, kde jsme se rozešli do svých domovů.

Kapitán

Jarní akce z deníků světlušek ...

...z deníku Kozlíka...Den zamyšlení – sesterství – 24. února

Dnes byl Den sesterství – zamyšlení. Bylo to stejně dobré jako vždy, ale já jsem si zapomněla kroj. Na začátku jsme udělaly nástup a přitom jsme se rozřadily do skupin. Moje skupina měla jako vedoucí skautku Verču. Dostaly jsme mapu a vydaly se plnit úkoly. Hledaly jsme místa v mapě v Příchovicích, kde byly indicie (slova, která jsme si měly zapamatovat) a část obrázku, který jsme musely pak složit v klubovně. Na obrázku po složení byla Olave B.P. , zapamatovaná slova jsme měly vložit do textu o Olave. Za odměnu jsme si mohly vzít něco na zub a připily jsme si šampáněm. Přitom jsme si povídaly a nakonec jsme udělaly kroužek kolem trojlístku ze svíček a rozloučily se vylosováním upomínkové kartičky s věnováním od někoho jiného. Užila jsem si to.

... z deníku Kostry...**Výtvarný den – 5. března**

Na výtvarném dni byla čtyři stanoviště. Na každém se něco vyrábělo. U Kostíka jsme vyráběly sovičky z filcu, u Miki placku z barviček na sklo, u Šůši rámečky na fotku, u Kiki barvily květináčky a zdobily je ubrouskovou technikou, do kterých jsme si daly semínka a zem a na Velikonoce nám z nich

vykvete travička. Ještě jsme odlévaly mýdlička a při odchodu jsme každá dvě dostala.

... z deníku Kostry... **Výprava – 7. května**

Sešly jsme se u vývěsky v devět hodin a šly jsme ke svatému Vojtěchovi. Všichni jsme šly na dřevo a starší světlušky začaly rozdělovat oheň, abychom si mohly opéct buřty. Když jsme dojedly buřty, tak jsme hrály s Písklitem na honěnou a stavěly domečky pro skřítky. Potom jsme šly okolo Kucín do Obecnáku přes louku, kde jsme hrály hry. Zpátky jsme šly kolem střelnice, kde mi tatí dolil pití, protože bylo horko a všem skoro došlo.

... z deníku Oslíka... **Světluškovskej slib a spaní v klubovně – 17. června**

Sešly jsme se v klubovně a šly jsme do Ticholovce na naše tajné slibové místo. Šárka s Naty šly vepředu a chtěly jít zkratkou přes pole a tam bylo bláto a bylo to strašný. V Ticholovci šly Haník, Kiki a Sůša připravit oheň a my čekaly dál a měly jsme být potichu, ale dělaly jsme opak. Odložily jsme si mikiny, abychom byly jen v krojích a Haník nás zavolal. Seřadily jsme se a potichu šly ke Kiki, která nás uvítala, něco řekla a Sůša zapálila oheň. Pak jsme zpívaly: červená se line záře.... Jako první slibovala Amuška, pak Adélka, Karča, Žížala a Pájinka. Všechny to říkaly hezky nahlas a nakonec jsme zazpívaly hymnu světlušek. Zpátky do klubovny jsme šly už přes louku. Ještě jsme venku hrály na zloděje a policajty a modré světlušky si pro nás připravily noční hru. Potom už jsme si připravily spacáky a spaní, a kdo chtěl, ještě mohl hrát hry v kolečku.

Šumavský vandr

V pátek 12. srpna se uskutečnil již sedmý Šumavský vandr. Sešli jsme se na přeštickém nádraží v půl deváté v rekordním počtu dvou lidí. V 8:45 jsme já a Čára nastoupili na vlak a jeli jsme do Železné Rudy. Cestou se k nám připojil i Štěpán a za chvíli, kterou jsme strávily vyprávěním si příhod, jsme dorazili do cíle. Následně jsme se hned vydali do hostince U Larvů na snídani (pro mě to byl oběd). Já jsem si dal vídeňské párky, Štěpán si dal polévku a Čára plněné knedlíky. Po obědě jsme hned vyrazili po „cestě Kapitána Vodonoše“, která byla vskutku strmá a měl jsem co dělat, abych nezkolaboval. Vystoupali jsme na Polom a vychutnali jsme si výhled (kvůli mlze byl však výhled jen do dvaceti metrů). Po společné fotce jsme se vydali na jezero Laka. Tam jsme se naobědvali a následně jsme se vydali do Penzionu na Nové Hůrce. Tam jsme byli od tří do deváté večer. Čas jsme

strávili hraním karet a vyprávěním si zážitků. Přitom všem se však náhle objevil číšník s tím, že už budeme muset platit. Tudíž jsme zaplatili a vydali se po „Zvědovo záchodovém prkýnku“. V deset večer jsme dorazili na nouzové nocoviště, tam postavili stan a šli spát.

Ráno se k nám přidal takzvaný Děda, neboli Rajče. Zabalili jsme tedy stan a vyrazili jsme. Sobotním cílem byl Poledník. Ještě před tím jsme se ale vydali do hostince U Michala na oběd. Všichni, až na Štěpána, si objednali výpečky se špenátem. V hostinci jsme byli do dvou, pak jsme se vydali na cestu. Cesta byla hodně do kopců, což znamenalo, že jsem byl hodně pozadu. Vždy ale ostatní po nějaké době počkali, abych došel. Dále však byla cesta ještě strmější a já řekl, aby šli beze mě, že je později dojdou. Cestou jsem se musel často zastavovat, protože výšlap byl nad moje síly. Pak jsem se dokonce vydal špatným směrem a musel jsem sejít z cesty do lesa, abych vůbec stihl dojít na Poledník, neboť do pěti tam byl otevřen bufet a já jsem potřeboval (jako ostatní) nakoupit pití. Naštěstí jsem došel včas. Po nákupu jsme se vydali na dřevo, abychom měli večer čím topit. Poté jsme si sedli ke stolu a počali jsme hrát karty. Asi tak okolo jedenácté jsme šli spát.

Ráno nás vzbudil křik dětí, který vzbudil všechno živé. Po odjezdu rodinky s dětmi jsme vstali, sbalili se a vydali se do Prášil. Tam jsme se vydali (zase) do hostince u Michala a dali si oběd. Poté jsme do dvou museli čekat na autobus do Železné Rudy. Když autobus přijel, okamžitě jsme do něj nastoupili, a někteří z nás (například já) jsme si na chvíli „dali dvacet“. Po půl hodině jsme dorazili na vlakové nádraží na Špičáku. Cestou zpět jsme strávili hraním karet.

Na závěr mohu říci, že se vandr vydařil a už se nemohu dočkat toho dalšího.

Kuba

2016 kino

Když jsme na podzim přemýšleli, co hrát s vlčaty na besídce, napadla nás Kniha džunglí. Zabijeme několik much jednou ranou. Vlčata se seznámí se symbolickým rámcem (číst po nich nemohu chtít), splní si kus stezky a máme program na besídku. Předlohou scénáře se stalo Disneyho animované zpracování ze sedmdesátých let (!!!) a protože se hodí i nějaká hudba a zpěv, tak proč by nebyly písničky z filmu na youtube? Při hledání na mě vyskočil odkaz na Knihu džunglí z roku 2016. Po shlédnutí krátkého videa bylo jasno – to musím vidět. A proč nevzít i vlčata.

Až do května jsme čekali, než film přišel do kin. Po pečlivém plánování jsme se dohodli na jednu květnovou sobotu a kino v Plaze. V kině jsme využili hromadnou slevu, rezervovali vstupenky a v sobotu se nás sešlo na nádraží jedenáct vlčat plus Kapitán a já. Vzhledem k faktu, že rezervované vstupenky je potřeba vyzvednout nejdéle půl hodiny před začátkem a vzhledem k faktu, že Kapitán má tramvajenku, byl vybrán jako rychlá spojka s úkolem vyzvednout lístky. Mým úkolem bylo udržet jedenáct splašených vlčat v nějaké formaci i v nádražní hale, kde je tolik lákadel. Nakonec, zaujati sochou slévače, vydrželi v relativním klidu dokonce tak dlouho, že jsem stihl koupit lístky na tramvaj. Následoval přesun na tramvaj. Vzali jsme to podchodem – jezdící schody, to je zaručeně odrovná. Nebudete věřit, ale obvyklé vylomeniny na jezdících schodech tak populární se nekonaly. Nikdo se nepokusil ani jet dvakrát! Natož pak ježdění v protisměru, strkání, nebo blokování na konci schodů...prostě nic. Holt pro tuhle generace nejsou schody nic extra (ale co- my jsme se na nich vyblbli). Po lehkém zklamání ovšem přišel zlatý hřeb dne – tramvaj. Po nahnání do jednoho vagonu, upozornění ať se všichni drží pevně a vydrží neřvat aspoň dvě stanice, jsem se jal odštípat všech dvanáct lístků. U třetího lístku se zavřely dveře, u pátého zvonek zacinkal, u šestého tramvaj cukla a dvanáct vlčat lehlo na jednu hromadu v uličce přeplněné tramvaje. Čekal jsem trochu rozruch, ale ne tedy tak brzo. Naštěstí na semaforech tramvaj zastavila, vlčata se srovnala do základního postoje, pochopila, že se opravdu mají držet a mohli jsme pokračovat dál. Já doštípal lístky, za hlasitých výkřiků několika zkušených a světem protřelých vlčat, že takhle blbou tramvaj ještě v životě neviděli, že to musí bejt určitě rozbitý, a další a další moudra (upozorňuji, že se jednalo o nízkopodlažní vůz

s plynulým rozjezdem). Cestou vlčata pozorovala vojenskou techniku, neboť právě probíhaly oslavy osvobození, takže náměstí a přilehlé ulice, kudy dvojka jezdí, byly plné podobných atrakcí. U pošty vystoupilo hodně lidí, což vlčata pochopila jako signál sednout. Nehledě na mé upozornění, že příští stanici vystupujeme tedy vyhledala prázdná sedadla, aby se na další zastávce prodírala davem stojících lidí. Nakonec i výstup proběhl úspěšně, personální ztráty nulové a nic dalšího jsem zkontrolovat ani nestihl.

Před Plazou už čekal Kapitán. Původní dilema, čím zaplnit půl hodiny čekání, zlehka vyřešila malá potřeba většiny vlčat spojená s uzavřenými záchodky. Nejprve jsme tedy čekali v přízemí, než paní uklízečka odemkne WC. Po deseti minutách čekání už byla potřeba urgentní, tudíž jsme se jako had vydali zkusit štěstí o patro výš. Po deseti minutách strávených před záchody konečně všechna vlčata uspokojila své potřeby (zejména zkusit si ještě šestkrát osušit ruce pod fukarem) a mohli jsme vyrazit ke kinu. Lákavé foyer (čti foajé), (chápej ten prostor u vstupu), (česky vestibul) kina plné popcornu, sladkých limonád a sušenek zlákal nejedno vlče k útratě veškerého kapesného. Na druhou stranu skutečná cena mnohdy překračovala finanční možnosti vlčat, takže se skládali, případně jedli to, co ostatním upadlo na zem. V kině jsme zabrali sedadla, jaká jsme chtěli, neboť krom nás bylo asi deset dalších, my s Kapitánem jsme zabrali místa nad ostatními, aby byl lepší přehled o nekalostech páchaných potmě. Po půl hodině reklam a ujišťování netrpělivých, že už to určitě začne, jsme se zabořili do sedadel a s napětím čekali, co si pro nás filmaři připravili. Film vyprávět nebudu, děj určitě všichni znáte, ale zážitek podpořený počítačovými animacemi musí ocenit každý.

Po hodině a půl (a kupodivu pouze jedné návštěvě WC během filmu) jsme se zvedli, sebrali vše, co po nás zůstalo, a ospale mžourali na plném světle před kinem. Co následovalo? Tramvaj, vlak, šťastné shledání na nádraží. Výsledkem celého sobotního odpoledne pak nadšení ze sobotního odpoledne a jen dvě ztracené kšiltovky.

Závod Stopou bratra Šiwy

Jednoho chladného sobotního rána se sedm statečných vlčat pod vedením Pracha a mé maličkosti vydalo do Plzně na závod Stopou bratra Šiwy. Já se ke skupině připojil až na plzeňském hlavním nádraží, odkud jsme pak všichni společně pokračovali autobusem na Bolevec. Poté nás čekal ještě pěší přesun ke klubovně střediska Stopa, kam jsme dorazili se značným předstihem, a tak

si naše vlčata krátíla dlouhou chvílí dováděním venku.

Mezitím přicházely další a další převážně plzeňské oddíly v kategoriích od nejmenších světlušek až po nejstarší skauty. Úderem desáté hodiny se všichni sešli na zahajovacím nástupu, kde byly závodníkům vysvětleny detaily závodu a příběh bratra Šiwy o jeho působení ve skautingu, které se začalo psát již koncem druhé světové války. Naše středisko reprezentovaly dva týmy: první tým ve složení Řízek, Petís, Lepídlo, Kecka a druhý tým ve složení Vodník, Kuře, Hejkal. První elita startovala již v 10:20 a zvolila poklidné výletnické tempo (asi si chtěli pořádně prohlédnout lesy v okolí Boleveckých rybníků ☺). Za to druhá svatá trojice startující v 10:30 vzala slovo „závod“ vážně a do cíle přibíhali pár minut před naší hvězdnou čtveřicí. Bohužel byla trojice Vodník, Kuře, Hejkal nehodnocena, protože jim chyběl čtvrtý člen do skupiny... Nicméně věříme, že za rok pojedeme ve větším počtu ☺. Po odběhnutí závodu čekala všechna vlčata zasloužená svačina a ještě zaslouženější odpočinek, který si opět užili formou pohybových aktivit. Mezitím se nám říjnové počasí ukazovalo v celé své kráse – chladný déšť střídalo svítící slunce, a tak není divu, že všichni již netrpělivě čekali na povel k nástupu. Toho jsme se dočkali zhruba ve 14:45, kdy organizátoři začali

jmenovat kategorii světlušek od posledního místa k prvnímu. Poté začali jmenovat kategorii vlčat a musím přiznat, že čím vyšší místa organizátoři jmenovali, tím více nechápavé pohledy jsme si s Prachem vyměňovali ☺. Stres ze všech odpadl, když jsme se dozvěděli, že se hvězdná čtveřice – Řízek, Petís, Lepidlo, Kecka – umístila na prvním místě v kategorii vlčat. Domů si tak odnesli krásné ceny, diplom a cenu Stopy bratra Šiwy, která se doteď předávala jen mezi plzeňskými oddíly. Po skončení nástupu si všichni došli pro věci a následovalo už jen focení, loučení se s Plzeňáky a postupný odchod směrem na autobus. Vlčata byla z výhry nadšená a i my vedoucí jsme měli radost, že se našim podařilo uspět hned napoprvé. Nadšení přetrvávalo i v MHD, kde jsem se od výpravy oddělil na Sadech Pětatřicátníků a vydal se domů. Tento závod mě mile překvapil svou organizací, historií, ale i pestrostí věků všech účastníků. Všem se závod moc líbil a tak doufáme, že se jej za rok zase zúčastníme.

Áda

Protlak – časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johny,

redakční rada: Skřítek(skautky), Prach(vlčata), Kiki(světlušky),

Čára(skauti), Laka(oldskauti), Rajče(RR),

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 16.10.2016 **neprodejné** <http://prichovice.skauting.cz>